

Bietulu asinu! âmbă tótă ziua cu țeranulu prin târgu, se întorsă séra a casă și în locu să-i dee ce-va de mâncare, ilu trămisă la fratele celu mișlociu; care, des-dimințeță ilu inhămă la plugu; și în locu de demâncare, ilu croia mereu pe spinare, strigându :

„Mâncarea te-a molesitu,
Asine afurisitu!
Mișcă, căci acușu sfințește
Sórele, și n'amu sfârșitu! . .
Mâne'i frate-meu stăpănu,
Elu ți-a da ověsu și fěnu.“

Așa dar', cum vedeți, douě zile trecuseră, fără ca asinulu să mănânce ce-va. A treea zi, ilu luă fratele celu mai micu, care era totu așa de prostu și fără milă, ca și cei-l-alți doi. Cum ilu luă, ilu pusă la plugu, se încălică pe dēnsulu și începù a-lu bate cu biciulu, ca să-i trecă de fόμε, pěn' ce-i facù věrci pe spete Elu dicea :

„Frații te-au ținutu prea bine,
Cu mâncare mai alesu,
Eu n'amu să-ți dau așa desu ;
Ci mai bine-acea para,
Pentru mine-o voiu păstra!“

Nenorocitul asinu, ne mai putēndu de ostenělă, de fόμε și de sete, a căđutu și a muritu. Acum împartă-i pelea! . . .

Bine-au făcutu ei? — Pentru ce? — Cu ce animale mai facu țeranii cei proști așa? —

30. Ursulu. Ursulu este fiara cea mai mare din țera noastră. Elu este trândavu și tontu. Pěrulu seu este flocosu și închisu, códa scurtă, piciórele gróse, lăbănate și mersulu stēngaciu. Mâncarea lui este ori-ce-felu de pâne, pόμε și animale; dar' mai alesu îi place laptele, mierea și smeura. Cātu este ursulu de mare și trândavu, totu se agață pe copaci însusu, dacă este flămāndu și vede pόμε într'înșii. Unii vênători, prindu urșii prin amăgire: dându-li miere amestecată cu rachi. Ursulu mirosindu de departe mierea, vine; și mâncāndu dintr'insa cu lăcomie, se îmbětă și începe a se poticni. Atunci vênătorii, viindu la dēnsulu fără frică, ilu prindu și-lu légă cu lanțuri. Se tređesce ursulu mai târđiu; dar' ce folosu! Elu este acum legatu și fără nici unu mișlocu de scapare. — În acéstă împrejurare, pe cine puteți asemēnă cu urșii? — Urgarii învėtă pe urșii cei prinși de tineri, a jucă și a face multe